

Sygnatura akt II AKa 108/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SA Robert Zdych

SO del. do SA Łukasz Franckiewicz

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora (...) we W. Roberta Kaczora

po rozpoznaniu 26 września 2023 r.

sprawy **A. W. (1)**

oskarżonego o czyny z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk

P. Ż. (1)

oskarżonego o czyny z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Ł. Z. oskarżonego o czyny z art. 258 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, z art. 300 § 1 kk i art. 300 § 3 kk, z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 18 § 2 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

O. B. oskarżonej o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 299 § 1 kk

na skutego wniesionych apelacji przez oskarżonych i prokuratora co do oskarżonego Ł. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z 14 listopada 2022 r. sygn. akt III K 54/20

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec A. W. (1), P. Ż. (1) i O. B.;

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. Z. w ten sposób, że uniewinnia od czynu z art. 61 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego w punkcie VIII części rozstrzygającej, obciążając w tym zakresie kosztami sądowymi Skarb Państwa i stwierdzając, że utraciły moc orzeczenia o karach łącznych grzywny i pozbawienia wolności zawarte w punkcie X części rozstrzygającej;

w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. Z. utrzymuje w mocy;

na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II, V, VI zaskarżonego

wyroku i wymierza oskarżonemu Ł. Z. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego od 28.02.2020r. godz. 8.30 do 11.08.2020r. godz. 11.10;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. i adw. W. W. po 1200 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonych od obowiązku poniesienia przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając wydatki poniesione w tym postępowaniu na rachunek Skarbu Państwa;

stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego związane z apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Ł. Z. został oskarżony o to, że :

1. w okresie od maja 2017 r. do kwietnia 2018 r, w B. i w Z., woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, do której należał J. L. (1) i inne osoby, mającej na celu kradzieże z włamaniami do samochodów,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

2. w okresie od maja 2017 r. do kwietnia 2018 r. w miejscowościach na terenie Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Czeskiej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń zabrał w celu przywłaszczenia samochody:

w dniu 13.05.2017 r. w Z. marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), o wartości 25.000 euro, tj. 105.000 zł, na szkodę M. S.,

w dniu 24.05.2017 r. w Z. marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 90.000 euro, tj. 378.000 zł, na szkodę R. W.,

w dniu 15.10.2017 r. w L. marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 351.000 Kc, tj. 56.100 zł, na szkodę M. M.,

w dniu 29.10.2017 r. w J. marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), o wartości 70.000 Euro, tj. 294.000 zł na szkodę K. B.,

w dniu 21.12.2017 r. w L. marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 21.000 euro, tj. 84.000 zł, na szkodę S. S.,

w dniu 31.12.2017 r. w L. L. marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 37.700 euro, tj. 158.300 zł, na szkodę I. K.,

w dniu 07.01.2018 r. w B. marki A. (...) o numerze

rejestracyjnym (...), o wartości 20.000 euro, tj. 84.000 zł, na szkodę S. J.,

w dniu 14.01.2018 r. w Z. marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 25.000 euro, tj. 105.000 zł, na szkodę S. T.,

w nocy z 28 na 29.03.2018 r. w M. marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), o wartości 35.000 euro, tj. 147.000 zł, na szkodę F. K.,

w dniu 22.04.2018 r. w Kurorcie O. marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), o wartości 60.000 euro, tj. 258.000 zł, na szkodę B. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. w dniu 10 grudnia 2017 r. do dnia 12 lutego 2019 r. w K., woj. (...), i w S., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 248.625 zł z tytułu ubezpieczenia AC poprzez wprowadzenie w błąd co do powstania szkody ubezpieczeniowej- zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącego do J. W., która to kradzież została upozorowana, na szkodę (...) S.A. w kwocie 248.625 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

4. w okresie od dnia 12 grudnia 2019 r. do dnia 28 lutego 2020 r. w Z., woj. (...), w toku postępowania karnego (...) (...) Prokuratury (...), w sytuacji grożącej niewypłacalności udaremnił zaspokojenie Skarbu Państwa z tytułu zabezpieczenia majątkowego w ten sposób, że zbył należące do niego mieszkanie położone we W. przy ul. (...) za kwotę 200.000 zł, którą następnie ukrył, czym działał na szkodę Skarbu Państwa,

tj. o czyn z art. 300 § 1 i 3 k.k.

5. w dniu 28 lutego 2020 r. w rejonie B., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci marihuany w znacznej ilości 219,96 grama, którą nabył w celu dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

6. w okresie od października 2019 r. do lutego 2020 r. w rejonie B., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego polegającego na ułatwieniu swoim zachowaniem popełnienia przestępstwa wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy, nakłonił nie ustaloną osobę do zbycia 201,55 grama tabletek zawierających pseudoefedrynę w ilości 31,8 grama, z której można uzyskać 20 gram metamfetaminy oraz 56,85 grama dimetylosulfonu jako środka służącego do wytwarzania metamfetaminy, które przechowywał w swoim domu,

tj. o czyn z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

A. W. (1) został oskarżony o to, że :

7. w okresie od stycznia 2017 r. do kwietnia 2018 r. w B., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci marihuany w znacznej ilości 2 kilogramów w cenie 40.000 zł, którą otrzymał od J. L. (1) w celu dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

8. w okresie pomiędzy wrześniem a październikiem 2018 r. w rejonie Z., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie poprzez udostępnienie J. L. (1) oraz osobom pochodzenia azjatyckiego pomieszczeń do produkcji metamfetaminy w znacznej ilości 1 kg 200 gram,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

9. w bliżej nie ustalonym okresie 2018 r. w B., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, swoim zachowaniem

ułatwił jego popełnienie poprzez zbycie J. L. (1) tabletek z pseudoefedryną (...) w ilości 2 kg do wyprodukowania metamfetaminy w znacznej ilości 400 gram,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

P. Ż. (1) został oskarżony o to, że :

10. w marcu 2019 r. w rejonie Z., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poprzez jego zdemontowanie na części pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 31.300 euro, tj. 131.000 zł, który został uzyskany za pomocą kradzieży z włamaniem w G. w dniu 08.03.2019 r., czym działał na szkodę (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w warunkach recydywy, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu za czyn z art.281 k.k., sygn. akt IIK 330/11, odbywając karę pozbawienia wolności m.in. od dnia 20.06.2016 r. do dnia 03.07.2017 r.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

11. w marcu 2019 r. w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pomógł w ukryciu roweru marki C. o wartości 6.000 euro, tj. 25.000 zł, który pochodził z kradzieży na terenie Republiki Federalnej Niemiec, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu za czyn z art.281 k.k., sygn. akt IIK 330/11, odbywając karę pozbawienia wolności m.in. od dnia 20.06.2016 r. do dnia 03.07.2017 r.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

O. B. została oskarżona o to, że:

12. w dniu 24 kwietnia 2019 r. w P., woj. (...), w zamiarze popełnienia czynu zabronionego polegającego na utrudnieniu postępowania karnego w celu udzielenia pomocy innym osobom w uniknięciu odpowiedzialności karnej oraz ukrycia pieniędzy pochodzących z przestępstw kradzieży z włamaniami do samochodów i przestępstw narkotykowych popełnianych przez J. L. (1) oraz Ł. Z., w toku przeszukania realizowanego w jej domu do sprawy (...) przekazała A. P. pieniądze w kwocie 5.050 zł oraz 1,029.100 koron czeskich (o łącznej wartości szacunkowej nie mniejszej niż 170.000 zł) dla uniemożliwienia ich zajęcia i zabezpieczenia przez organy ścigania poprzez schowanie w torebce, a następnie podjęcie próby opuszczenia domu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na przeszukanie A. P. i ujawnienie pieniędzy,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k.

A. P. została oskarżona o to, że :

13. w dniu 24 kwietnia 2019 r. w P., woj. (...), w zamiarze popełnienia czynu zabronionego polegającego na utrudnieniu postępowania karnego w celu udzielenia pomocy innym osobom w uniknięciu odpowiedzialności karnej i ukrycia pieniędzy pochodzących z przestępstw kradzieży z włamaniami do samochodów i przestępstw narkotykowych popełnianych przez J. L. (1) oraz Ł. Z., w toku przeszukania realizowanego w domu O. B. do sprawy (...) przyjęła od niej pieniądze w kwocie 5.050 zł oraz 1.029.100 koron czeskich (o łącznej wartości szacunkowej nie mniejszej niż 170.000 zł) dla uniemożliwienia ich zajęcia i zabezpieczenia przez organy ścigania poprzez schowanie w torebce, a następnie podjęcie próby opuszczenia domu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na przeszukanie jej i ujawnienie pieniędzy,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 14 listopada 2022 r., sygn.. akt: III K 54/20:

I. uznał oskarżonego **L. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **L. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. i za to, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **L. Z.** środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

a) M. M. kwoty 351 000 Kc, tj. 56 100 zł, solidarnie z inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i jest prowadzona pod sygn. akt III K 23/22,

b) K. B. kwoty 70 000 euro, tj. 294 000 zł, solidarnie z dwoma innymi ustalonymi osobami, których sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i jest prowadzona pod sygn. akt III K 23/22,

c) S. S. kwoty 21 000 euro, tj. 84 000 zł,

d) I. K. kwoty 37 000 euro, tj. 158 300 zł, solidarnie ze skazanym w sprawie o sygn. akt III K 7/21 M. F. oraz inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i jest prowadzona pod sygn. akt III K 23/22,

e) S. J. kwoty 20 000 euro, tj. 84 000 zł, solidarnie z inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i jest prowadzona pod sygn. akt III K 23/22,

f) S. T. kwoty 25 000 euro, tj. 105 000 zł,

g) F. K. kwoty 35 000 euro, tj. 147 000 zł, solidarnie z dwoma innymi ustalonymi osobami, których sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i jest prowadzona pod sygn. akt III K 23/22,

h) B. B. kwoty 60 000 euro, tj. 258 000 zł, solidarnie z dwoma innymi ustalonymi osobami, których sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i jest prowadzona pod sygn. akt III K 23/22;

uniewinnił oskarżonego **L. Z.** od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

uznał oskarżonego **L. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku, ustalając, iż uszczuplił zaspokojenie Skarbu Państwa oraz wielu wierzycieli w osobach M. M., K. B., S. S., I. K., S. J., S. T., F. K., B. B., tj. przestępstwa z art. 300 § 1 i 3 k.k. i za to, na podstawie art. 300 § 3 w zw. z § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 5 części wstępnej wyroku, uznał oskarżonego **L. Z.** za winnego tego, że 28 lutego 2020 r. w P., wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w znacznej ilości wynoszącej 216,96 gramów, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego, bliżej opisanego w wykazie DRZ nr (...) pod poz. (...) na karcie 8452 akt sprawy i zarządził jego zniszczenie;

w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 6 części wstępnej wyroku, uznał oskarżonego **L. Z.** za winnego tego, że 28 lutego 2020 r. w P., wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz rozporządzenia 273/2004 (WE) NR 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej posiadał 201,55 gramów tabletek zawierających prekursor w postaci pseudoefedryny w ilości 31,8 gramów, z której można uzyskać substancje psychotropową w postaci metamfetaminy w ilości 20 gramów, tj. czynu z art. 61 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 61 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego, bliżej opisanego w wykazie DRZ nr (...) pod poz. (...) na karcie 8452 akt sprawy;

na podstawie art. 85 § 1 k. k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. połączył wymierzone wobec oskarżonego **L. Z.** w punktach I, II, V, VI, VIII części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz wymienione w punktach II i VIII kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **L. Z.** okres tymczasowego aresztowania od 28 lutego 2020 r. godz. 8:30 do 11 sierpnia 2020 r. godz. 11:10;

uznał oskarżonego **A. W. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 7 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. W. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 40 000 (czterdzieści tysięcy) złotych;

uznał oskarżonego **A. W. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. 8 i 9 części wstępnej wyroku, przyjmując, iż stanowią one elementy ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. w zw. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 85 § 1 k. k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. połączył wymierzone wobec oskarżonego **A. W. (1)** w punktach XII i XIV części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **A. W. (1)** okres tymczasowego aresztowania od 20 sierpnia 2019 r. godz. 6:10 do 3 grudnia 2019 r. godz. 14:05;

uznał oskarżonego **P. Ż. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. 10 i 11 części wstępnej wyroku z tymi ustaleniami, iż w zakresie czynu opisanego w punkcie 10, wiedział, że samochód marki M. został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, w zakresie czynu opisanego w punkcie 11 przyjmując, iż pomógł w zbyciu roweru marki C., o którym wiedział, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego oraz przyjmując, iż czynów tych dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z 26 kwietnia 2011 r. sygn. akt II K 330/11, za czyn z art. 281 k.k., na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 czerwca 2016 r. do 3 lipca 2017 r., a czyny te stanowią elementy ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **P. Ż. (1)** środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) kwoty 31 300 euro, tj. 105 000 zł solidarnie ze skazanymi w sprawie o sygn. akt III K 7/21 G. R. i P. S. oraz dwoma innymi ustalonymi osobami, których sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania i jest prowadzona pod sygn. akt III K 23/22,

uznał oskarżoną **O. B.** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie 12 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **O. B.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata i oddał ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **O. B.** grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary grzywny zaliczył oskarżonej **O. B.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 kwietnia 2019 r. godz. 21:35 do 26 kwietnia 2019 r. godz. 10:45, uznając go za równoważny 4 stawkom dziennym grzywny;

na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną **O. B.** do informowania Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze o przebiegu okresu próby w formie pisemnej w okresach raz na trzy miesiące;

uznał oskarżoną **A. P.** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie 13 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **A. P.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata i oddał ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **A. P.** grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną **A. P.** do informowania Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze o przebiegu okresu próby w formie pisemnej w okresach raz na trzy miesiące;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. W. kwotę 1180,80 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu **P. Ż. (1)** w postępowaniu sądowym, w tym kwotę 220,80 zł z tytułu podatku od towarów i usług;

kosztami postępowania w części uniewinniającej oskarżonego **Ł. Z.** obciążył Skarb Państwa, w pozostałej części zasądził od oskarżonych: **Ł. Z., A. W. (1), P. Ż. (1), O. B. i A. P.** na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych zgodnie z ich udziałem w sprawie, w tym wymierza im opłaty: oskarżonemu **Ł. Z.** w kwocie 2900 złotych, oskarżonemu

A. W. (1) w kwocie 1900 złotych, oskarżonemu P. Ż. (1) w kwocie 180 złotych, oskarżonej O. B. w kwocie 680 złotych, oskarżonej A. P. w kwocie 280 złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych P. Ż. (2), Ł. Z. i A. W. (2).

Obrońca oskarżonego P. Ż. (1) – zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną i niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania ocenę materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego P. Ż. (1) – poprzez bezpodstawne uznanie ich za niewiarygodne oraz wyjaśnień i zeznań J. L. (1), wyjaśnień K. S., wyjaśnień i zeznań R. S. poprzez bezpodstawne uznanie ich za wiarygodne i w konsekwencji tego dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że oskarżony P. Ż. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. Ż. (1) od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego Ł. Z. – zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

rażący błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia i mający zasadniczy wpływ na jego treść polegający na całkowicie chybnym ustaleniu, że oskarżony dopuścił się swoim umyślnym zachowaniem czynu z art. 300 § 1 i 3 k.k. przez celowe i oparte na zamiarze bezpośrednim uszczuplenie zaspokożenia Skarbu Państwa oraz jego wierzycieli poprzez celowe zbycie mieszkania we W. za cenę 200.000 zł, którą ukrył, w sytuacji gdy całokształt zgromadzonych w sprawie w tym zakresie dowodów jakie mogły być jedyną podstawą czynienia prawdziwych ustaleń faktycznych (art. 2 § 2 k.p.k.) rzeczywistych podstaw do tego nie dawały przede wszystkim z racji nie zatajania swej sytuacji prawnej co do tego mieszkania wobec organów ścigania, długoterminowej bierności tych organów w kwestii zabezpieczeń, braku pouczeń o zakazie zbywania mieszkania, rzeczywistej sytuacji majątkowej oskarżonego – długi własne i ciężące od długiego czasu na zbytym mieszkaniu, a także i niezależnie z powodu zasadniczo wadliwego przyjęcia, iż zbycie mieszkania – nie zaś ukrycie uzyskanej ceny za nie było czynem zabronionym, skutkiem czego w rzeczywistości nie sposób przypisać oskarżonemu popełnienie tego czynu zabronionego, zwłaszcza jako czynu umyślnego z zamiarem bezpośrednim jaki miałby zaistnieć w fazie gdy organa ścigania dysponowały już znaczącym zabezpieczeniem na jego majątku, który sam ujawnił, a krąg wierzycieli, za których nie sposób przecież liczyć wszystkich ujawnionych i nie ujawnionych jeszcze wtedy pokrzywdzonych, bezpośrednimi i pośrednimi czynami oskarżonego, a przy tym nie można uznać za działanie w celu uszczuplenia hipotetycznych i niedookreślonych w tamtym czasie wierzycieli kwot, jakie obiektywnie oskarżony wydał na spłaty istniejących i wymagalnych już zadłużeń innym wierzycielom (w tym i komornikowi w ramach egzekucji).

Istotny błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający ważki wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, także jak i uczynił to oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia zarzucając oskarżonemu sprawstwo czynu z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – czego Sąd I instancji trafnie nie dostrzegł, iż zebrane w sprawie dowody potwierdzają, że oskarżony dopuścił się czynu posiadania z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii co do posiadania w miejscu zamieszkania marihuany w ilości ok. 216 gram, w sytuacji gdy przy niewątpliwym ujawnieniu przez funkcjonariuszy policji w toku przeszukania pomieszczeń domu zajmowanego w tym momencie przez oskarżonego w szafie jednego z pomieszczeń worka z marihuaną w w/ w ilości, faktycznie do uzyskania w żadnej fazie śledztwa i procesu dowodowego potwierdzenia, że to oskarżony był posiadaczem – faktycznym, świadomym dysponentem tych narkotyków, zwłaszcza gdy przez szereg wcześniejszych miesięcy nie przebywał w tym domu, a faktycznie zamieszkiwała tam jego konkubina O. B. oraz jej „przyjaciel” J. L. (1), któremu także wykazano posiadanie i obrót narkotykami w tym i marihuaną, przy czym na zabezpieczonych opakowaniach z ujawniona marihuaną nie ujawniono żadnych śladów papilarnych czy DNA oskarżonego, zaś on sam nigdy nie potwierdził by o tych narkotykach wiedział i nimi w jakikolwiek sposób dysponował jako dowód na ich posiadanie, skutkiem czego nie sposób uznać oskarżonego za sprawcę tego czynu zabronionego.

rażący błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść polegający na zasadniczo chybnym ustaleniu, iż oskarżony swym zachowaniem – posiadanie ponad 200 gram

tabletek mających w składzie możliwą w wyników zabiegów chemicznych pseudoefedrynę w ilości ok. 32 gram, z której po kolejnych operacjach fizyczno-chemicznych istnieje możliwość pozyskania 20 gram narkotyków (metaamfetaminy) dopuścił się czynu zabronionego z art. 61 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji gdy zarówno posiadanie – bez jakichkolwiek dowodów na zamiar przetworzenia (celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej), czy choćby w takim celu przekazania osobie trzeciej – nie jest zabronione prawnie, gdyż tabletki takie są legalnie istniejącym w obrocie apteczno-medycznym lekiem, jak też, że w świetle zacytowanych w wyroku przepisów Parlamentu Europejskiego i Rady z 11.02.2004 r. (nr 273/2004) w sprawie prekursorów narkotykowych jednakże świetle jednoznacznie brzmiącego także orzecznictwa w postaci zmieniających je kolejnych aktów w postaci Rozporządzeń nr 111/2005, Nr 1258/2013, Nr 1259/2013 oraz dyrektywy 2001/83 Parlamentu Europejskiego i Rady zmienionej dyrektywa 2004/27, art. 1 ppkt 2) – produkty lecznicze (o niespornie są nimi zabezpieczone w sprawie tabletki są wyłączone z pojęcia prekursora narkotykowego, a zatem i z wykazu określonego w art. 4 pkt 16 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a w konsekwencji posiadanie takiej substancji nie może być stypizowane jako czyn zabroniony o jakim mowa w art. 16 teźże Ustawy.

rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej oskarżonemu przede wszystkim wobec jej oparcia także na przepisaniu mu czynów nie dolegających ukaraniu z przyczyn przywołanych wyżej (niewinność).

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o: zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów w pkt V, VI i VIII, a w konsekwencji uchylenie także postanowienia w pkt IX oraz zmianę postanowienia w pkt X o karze łącznej poprzez określenie tej kary w innym „sprawiedliwym i współmiernym wymiarze zwłaszcza w świetle prawidłowych ustaleń Sądu I instancji co do okoliczności łagodzących dot. oskarżonego Ł. Z. (pkt 4 uzasadnienia).

Obrońca oskarżonego A. W. (1) – zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na treść wyroku poprzez zasadniczo wadliwe i nie mające oparcia w zebranych materiale dowodowym o cechach prawdziwości, a zwłaszcza w postaci wyjaśnień J. L. (1), że oskarżony uczestniczył w obrocie marihuaną w ilości 2 kilogramów, która to dostał bez jakiegokolwiek zapłaty od J. L. (1), w sytuacji gdy zarówno twierdzenia J. L. (1) jawią się jako nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego szczególnie gdy jest to relacja pomawiająca oskarżonego ze strony starającego się – i to skutecznie (vide: decyzja aresztowa i finalny wniosek prokuratorski w trybie art. 335 k.p.k.) – o status osoby, o jakiej mowa w art. 60 § 3 k.k., jak również, gdy w sprawie nie uzyskano ani jednego dowodu potwierdzającego aby oskarżony rzekomo uzyskał od J. L. ową marihuanę na przestrzeni ponad roku i czterech miesięcy komukolwiek tą marihuanę sprzedał, czy nawet nieodpłatnie udzielił, czyli by wprowadził ją do obrotu, powodując tym, iż nieuprawnionym jest uznanie za udowodnione, że uczestniczył on w obrocie narkotykami, a zatem, że jest sprawcą czynu mu przypisanego.

rażący błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść polegający na chybionym ustaleniu, iż wiarygodnymi i dającymi podstawę uznania, iż za prawdziwe w świetle art. 2 § 2 k.p.k. są dowody z wyjaśnień J. L. (1) i oskarżonego, iż to właśnie oskarżony udzieli J. L. i jego azjatyckim kolegom na terenie województwa (...) na przełomie IX i X.2018 r. pomocy do wytwarzania narkotyków w znacznej ilości przez udostępnienie im pomieszczeń, w sytuacji gdy z jednej strony nie uzyskano żadnego obiektywnego dowodu na zaistnienie takiego zdarzenia (brak świadków, brak ujawnienia Azjatów i ich określenia co do tożsamości, a nawet oględzin owego pomieszczenia i badań chemicznych dla potwierdzenia zaistnienia tam produkcji narkotyków - metamfetaminy) i ograniczenie się do postawienia oskarżonemu zarzutu tylko na bazie relacji J. L. starającego się o ewidentną w jego sytuacji korzyść procesową z art. 60 § 3 k.k., zaś z drugiej gdy zatrzymany przez organa ścigania i tak pozbawiony wolności, oskarżony działając jedynie i wyłącznie w obronie i dla ochrony przed odpowiedzialnością karną osoby dla siebie najbliższej (matki), przyznał okoliczności dotyczące tego czynu zgodnie z relacją J. L., pomimo jej nieprawdziwości, o czym następnie szeroko wyjaśniał w toku procesu, a także by poprzez bezwolne przyznawania okoliczności zawartych w przedstawionych mu w śledztwie zarzutach uchronić siebie przed aresztowaniem i długotrwałą izolacją w jego ramach, która to korzyść osobista faktycznie w sprawie tej nastąpiła.

rażący błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść polegający na zasadniczo chybnym, gdyż opartym wyłącznie na pomawiającym wyjaśnieniu J. L. (1) skutecznie starającego się o status osoby z art. 60 § 3 k.k., jak też aprobującej relacji samego oskarżonego w śledztwie też skutecznie starającego się o uniknięcie długotrwałego aresztowania, uznaniu, iż w zgodzie z zasadą art. 2 § 2 k.p.k., można ustalić, że w faktycznie nieustalonym okresie w roku 2018 i to w ramach wielokrotnych zachowań oskarżony sprzedał J. L. (1) tabletki (...) w ilości łącznej 2 kilogramów, sytuacji kiedy podstawą takiego ustalenia nie są żadne obiektywne powody mogące nadać tym okolicznościom przymiot ustaleń prawdziwych dających wówczas dopiero podstawę do uznania sprawstwa i winy czynu zabronionego, zwłaszcza, że zdarzenie takie ma jedynie pozór realności i prawdziwości jako teoretycznie możliwe, gdy jednocześnie owa zgodna otwartość oskarżonego i J. L. nie niesie za sobą jakiegokolwiek ustalenia skąd oskarżony miałby mieć taką ilość tabletek (...), jak wszedł w jej posiadanie i w jakich ilościach (rzekoma wielość zdarzeń), skąd posiadał środki na ewentualny ich zakup, za jaką cenę zbył (jak twierdzi opis czynu) J. L. i czy na tych transakcjach w jakikolwiek sposób zarobił dla siebie, a niezależnie – czy w rzeczywistości zaistniały w sprawie jakiegokolwiek dowody by uznać za udowodnione, że oskarżony dopuścił się swym zachowaniem umyślnym i z zamiarem bezpośrednim pomocnictwa zbywając legalne tabletki (...) J. L. do popełnienia przestępstwa wytwarzania narkotyków i to w znacznej ilości (brak dowodu by cokolwiek z nich wytworzono lub by nawet podjęto produkcję), iż zaś bezkrytyczne i bezrefleksyjne zaaprobowanie tak przez prokuratora, jak przede wszystkim przez Sąd I instancji pozostawienia tych wszystkich istotnych wątpliwości bez odpowiedzi obligowało w konsekwencji ten Sąd do zdecydowanie krytycznego oglądu w tym zakresie, także w świetle art. 5 § 2 k.p.k.

rażący błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny a wręcz kluczowy wpływ na treść zapadłego wyroku, polegający mimo ujawnienia w toku procesu nowych okoliczności dotyczących bezpośrednio osoby J. L. (1) oraz jego prawdziwych – zasadniczo odmiennych niż postawa skruszonego przestępcy z art. 60 § 3 k.k. motywacji względem organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, na niezmiennym i bezkrytycznym ocenianiu dowodów z jego pomawiających wyjaśnień i zeznań (videokonferencja z ZK w P.) jako wiarygodne i prawdziwe, a zatem dające obiektywną podstawę do czynienia na ich podstawie prawdziwych ustaleń faktycznych, w sytuacji kiedy ujawnienie, iż wszystkie zachowania J. L. (1) w toku śledztwa (następnie materiały w jego zakresie wyłączono do odrębnego postępowania z kierunku rozpoznania wniosku z art. 335 k.p.k.) w świetle jego postawy i to już od chwili nie zastosowania wobec niego aresztu w postaci jego wypowiedzi, że teraz może swobodnie działać przestępczo, gdyż ma ochronę organów ścigania, po czym faktycznie realizował owe plany w szerokim zakresie, także na terytorium Rep. Czeskiej, gdzie ostatecznie go zatrzymano, aresztowano i bardzo surowo skazano, dawać powinny Sądowi I instancji wszelkie podstawy by odstąpić od traktowania relacji J. L. (1) jako źródła dowodowego o przymocie prawdziwości, skutkiem czego nastąpiło poczynienie w niniejszej sprawie szeregu ustaleń Sądu w zapadłym wyroku, a dotyczące także oskarżonego A. W. (1), które ostać się nie mogą.

rażącą obrazę przepisów postępowania art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., albowiem mogąca godzić w zasadę *ne bis in idem* co polega na tym, iż w toku innego wcześniej wszczętego już postępowania i zakończonego wyrokiem Sadu Okręgowego w Jeleniej Górze III Wydziału Karnego w sprawie o sygn.. akt: 146/18 ten sam sprawca został skazany za ten sam czyn jaki stanowi przedmiot zaskarżonego orzeczenia w rozpoznawanej tu sprawie, a który polegał na wprowadzeniu do obrotu substancji psychotropowych w okresie od grudnia 2015 r. do lutego 2018 r. co w niniejszym postępowaniu zostało opisane tożsamo i dotyczy tego samego zachowania z pewną jedynie różnicą w zakresie czasu popełnienia tego czynu, albowiem w niniejszym postępowaniu okres ten został ujęty w zakres czasu od stycznia 2017 r. do kwietnia 2018 r. (sygnalizując jednocześnie, iż w chwili rozpoznawania niniejszego środka zaskarżenia zarzut ten może już stanowić bezwzględna podstawę odwoławczą, określona w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., - gdyby wskazane powyżej postępowanie zostało już prawomocnie zakończone.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, albowiem rozmiar dowodów wymagających zasadniczemu uzupełnieniu w celu wyjaśnienia dotychczas istniejących istotnych wątpliwości co do okoliczności czynów oraz konieczna i dogłębna weryfikacja wiarygodności J. L. (1) wymaga istotnego uzupełnienia zebranego w sprawie dotychczas materiału dowodowego i jego ponownej oceny merytorycznej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wnioski o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego złożyli wyłącznie obrońcy oskarżonych P. Ż. (1), Ł. Z. i A. W. (1), co zwalnia Sąd Apelacyjny do odnoszenia się do pozostałych apelacji stron.

Odnosząc się do apelacji oskarżonego P. Ż. (1):

Podniesiony w niej zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. jest chybiony, a przywołane na jego poparcie argumenty stanowią wyłącznie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy. Nie przeczy apelujący, że z dowodów przyjętych za podstawę ustaleń faktycznych wynika sprawstwo oskarżonego. Wskazywanie na dowody przeciwne, w szczególności na wyjaśnienia oskarżonego P. Ż. (1) jest dalece niewystarczające, aby podważyć taką ocenę, bowiem Sąd I instancji ma zagwarantowaną przepisem art. 7 k.p.k. swobodę. Nie dostrzega Sąd Apelacyjny, aby Sąd Okręgowy naruszył zasady doświadczenia życiowego i zasady logiki. Samo twierdzenie, że świadek J. L. (1) obciążał oskarżonego tylko dlatego, że chciał się na nim odegrać za to, że ów nie chciał uczestniczyć w przestępczej działalności (a sam oskarżony nie kwestionował przecież, że w takowej uczestniczył) to za mało, by zanegować ustalenia faktyczne sądu orzekającego. Dodać należy, że obciążające P. Ż. (1) wyjaśnienia J. L. (1) znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach K. S..

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd Okręgowy poddał wszechstronnej analizie, która mimo odmiennego przekonania obrońcy, uwzględniła wszystkie kwestie istotne dla rozstrzygnięcia i bez wątplenia nie nosi cech dowolności w rozumieniu art. 7 kpk. W pisemnym uzasadnieniu wyroku, sporządzonym z dużą starannością i dbałością o szczegóły, Sąd I instancji w sposób przekonujący, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przedstawił na jakich przesłankach faktycznych i prawnych uznał winę oskarżonego. Wnioski Sądu orzekającego wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 kpk), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 kpk), i bezstronności (art. 4 kpk), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 kpk.

Odnosząc się do apelacji oskarżonego Ł. Z.:

Nie dopuścił się Sąd Okręgowy zarzucanego mu błędu w ustaleniach faktycznych, prowadzących do uznania, że Ł. Z. swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 300 § 1 i 3 k.k. Poza sporem jest, że oskarżony w dacie zbycia swojego mieszkania był odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną czynem zabronionym (pkt. II części rozstrzygającej wyroku) wielu pokrzywdzonym, innymi słowy miał wobec nich dług, ci zaś byli jego wierzycielami ex delicto. Sprzedaż mieszkania nastąpiła w toku śledztwa, którego przedmiotem było i to przestępstwo. Oskarżony zdawał sobie zatem sprawę z tego, że w wyniku tego postępowania zostanie zobowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym – wierzycielom. Podczas przesłuchania 18.11.2019 r. ujawnił, że jest właścicielem lokalu mieszkalnego i opisywał okoliczności jego nabycia. Uświadamiając sobie, że było to przedmiotem zainteresowania prowadzącego śledztwo, zdawał sobie sprawę, że ów lokal może stanowić zabezpieczenie tych roszczeń. Nie budzi więc najmniejszych wątpliwości, że zbycie tego lokalu miało na celu pokrzywdzenie wierzycieli poprzez uszczuplenie ich zaspokojenia. Przeciwnie wywody skarżącego nie dość, że są gołosłowne, to wskazują na okoliczności irrelevantne dla oceny czynu oskarżonego pod kątem znamion przypisanego mu przestępstwa z art. 300 § 1 i 3 k.k. Bez znaczenia więc pozostaje to, w jakich okolicznościach kupił mieszkanie. Ważne, że był jego właścicielem i mogło ono stanowić przedmiot egzekucji. Podobnie bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego jest brak pouczenia przez prokuratora o zakazie zbywania mieszkania. Równie dobrze obrońca mógłby się powoływać na brak pouczenia ze strony prokuratora odnośnie zakazu popełniania przestępstw. Dla odpowiedzialności za omawiany czyn nie ma znaczenia to, że wartość mieszkania była znacznie mniejsza, niż ciężące na oskarżonym zobowiązanie naprawienia szkody z tytułu popełnionego przestępstwa. Oczywiście samo zbycie mieszkania nie byłoby wystarczające dla przyjęcia przestępstwa, gdyby oskarżony nie wydatkował pieniędzy z tego tytułu. Przeznaczenie ich na cele wskazywane przez obrońcę (wysoco wątpliwe, niczym nie udowodnione) świadczy o tym, że oskarżony wyzbył się owych środków w celu udaremnienia zaspokojenia licznych wierzycieli.

Prawidłowym było ustalenie Sądu I instancji, że oskarżony dopuścił się przestępstwa przypisanego mu w pkt. VI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Bezsprzecznie, przedmiotowe narkotyki ujawniono w mieszkaniu zajmowanym przez Ł. Z.. Tenże oskarżony niejednokrotnie prowadził działalność sprzeczną z ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii. Świadek J. L. (1) zaprzeczył, by to on posiadał przedmiotową marihuanę. No i wreszcie zauważyć należy, że Z. przyznał się do posiadania marihuany. W tym stanie rzeczy, ustalenia sądu I instancji w zakresie omawianego czynu nie są dowolne.

Kolejny zarzut został przez Sąd Apelacyjny uwzględniony, co doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od czynu przypisanego oskarżonemu w pkt VIII zaskarżonego wyroku. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na tle zbliżonych jak w niniejszej sprawie stanów faktycznych jednoznacznie wskazano, iż produkt leczniczy jest wyłączony z pojęcia "prekursora" w rozumieniu prawa unijnego i to również ten, który w swoim składzie zawiera substancję sklasyfikowaną będącą samą w sobie prekursorem (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 5 lutego 2015 r. sygn. C - 627/3 i C - 2/14 (k. 460 - 469), postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 marca 2017 r. sygn. C - 497/16 (k.612-618), zob. też Weronika Wiśniewska, Glosa do wyroku T. S. z dnia 5.02.2015, C - 627/3 i C - 2/14, Lex).

Reasumując więc należy stwierdzić, że posiadany przez oskarżonego produkt leczniczy, mimo, że zawiera w swoim składzie substancję sklasyfikowaną w postaci pseudoefedryny, nie może być uznany za prekursor w rozumieniu przepisów u.p.n. Okoliczność ta wyklucza odpowiedzialność oskarżonego z art. 61 u.p.n.

Orzeczone kary jednostkowe nie rażą surowością.

Trzeba jasno powiedzieć, że bardzo łagodnie potraktował Sąd I instancji oskarżonego wymierzając mu karę za kradzieże samochodów. Te zachowania wiązały się ściśle jednak z przestępstwem z art. 300 § 1 i 3 k.k., za co z kolei została orzeczona kara dość surowa. W rozmiarze obu tych kar rażących dysproporcji uzasadniających ingerencję w ich wymiar Sąd Apelacyjny się jednak nie dopatrzył.

Wymierzając karę łączną, Sąd Apelacyjny uwzględnił te okoliczności, które miał w polu widzenia Sąd Okręgowy, kierując się dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w art. 85 a k.k. Istotą kary łącznej jest podsumowanie przestępczej działalności sprawcy, a ta w przypadku oskarżonego Ł. Z. była dość rozległa i skoncentrowana na różnych dobrach prawnych (kradzieże samochodów, przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). To zdecydowanie przemawiało na niekorzyść oskarżonego, jak również jego uprzednia karalność. Za częściową absorbcją przemawiał z kolei wspomniany ścisły związek pomiędzy przestępstwami z art. 279 §1 k.k. i art. 300§3 k.k.

Na uwzględnienie nie zasługiwała apelacja oskarżonego A. W. (1).

Forsowane przez apelującego zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oparte są na negowaniu wartości dowodowej zeznań (wyjaśnień) J. L. (1). Jak już wskazano wcześniej, Sąd przy ocenie tego dowodu nie popełnił błędu i nie wykroczył poza granice zakreślone treścią art. 7 k.p.k. Uzyskany status tzw. małego świadka koronnego wcale o jego wiarygodności nie świadczy, szereg faktów podanych w relacji J. L. (1) znalazło odzwierciedlenie w innych dowodach, w tym również samych wyjaśnieniach oskarżonego A. W. (1). Dostrzegł Sąd orzekający, że relacja J. L. (1) koresponduje z wyjaśnieniami J. S., M. F., dokumentacją z postępowań prowadzonych na terenie Niemiec i Czech, zeznaniami pokrzywdzonych, a także jest w znacznej części zbieżna z wyjaśnieniami samego Ł. Z.. W zakresie oskarżonego A. W. (1) depozycje J. L. (1) znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach tegoż oskarżonego. Odnośnie P. Ż. (1) obciążające go wyjaśnienia J. L. (1) znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach K. S.. Swoje wyjaśnienia J. L. (1) podtrzymał będąc słuchany przed Sądem w toku rozprawy. Ponadto, składając wyjaśnienia obciążające Ł. Z., A. W. (1) czy P. Ż. (1) J. L. (1) obciążał również siebie. Potwierdzał on też wyjaśnienia Ł. Z. dotyczące udziału w innych, nie wskazywanych wcześniej przez niego przestępstwach kradzieży samochodów. Podczas przeprowadzonych z jego udziałem eksperymentów procesowych potwierdzał wskazane przez siebie miejsca popełnienia czynów.

Ma racje Sąd I instancji, iż wyjaśnienia jakie składał A. W. (1) były zmienne. Oskarżony to przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, to odwoływał swoje wyjaśnienia. Także przed Sądem twierdził początkowo, iż nie przyznaje się do popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów, przy czym w zakresie udostępnienia miejsca do produkcji narkotyków - nie do końca. Przy tym podtrzymał swoje wyjaśnienia dotyczące tego zarzutu, a także potwierdził, iż brał od L. marihuanę i łącznie mógł otrzymać od niego 200-300 gramów, przy czym czynił to na własny użytek. Te pierwsze wyjaśnienia podtrzymał będąc słuchany przed Sądem w toku posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania. Jego depozycje dotyczące powodów złożenia takich wyjaśnień (szantażowanie przez funkcjonariuszy policji pozbawieniem wolności jego matki) jawią się jako całkowicie nieprawdopodobne. Godziło się też podnieść, iż czynności związane z zatrzymaniem A. W. (1) zostały podjęte w oparciu o wyjaśnienia J. L. (1), a ten w żadnym miejscu nie obciążał matki A. W. (1). Zresztą jak stwierdził sam oskarżony, w sądzie na posiedzeniu nikt go nie szantażował. Przede wszystkim jednak przedstawionej przez A. W. (1) wersji przeczą stanowcze, konsekwentne, spójne i logiczne wyjaśnienia J. L. (1). Również J. S. stanowczo stwierdził, iż A. W. (1) brał od L. marihuanę („oni razem rządzą rynkiem marihuany i częściowo metamfetaminy w B.” – k. 6032). O kontaktach J. L. (1) i A. W. (1) oraz o dystrybucji przez tego oskarżonego narkotyków świadczą także dowody w postaci protokołu oględzin dysku T. oraz protokołu oględzin płyty zawierającej treść korespondencji prowadzonej przez A. W. (1).

W związku z przedstawionymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenami dowodowymi i kwestionowaniem ich trafności w skardze apelacyjnej, zwłaszcza w odniesieniu do dowodów osobowych, słuszne będzie dodatkowe podkreślenie znaczenia, jakie w każdej sprawie ma bezpośrednia realizacja dowodów przez Sąd orzekający na rozprawie głównej. Nie ulega wątpliwości, że w każdej takiej sytuacji w której dowód (lub dowody) osobowe mają istotne znaczenie dla rekonstrukcji przebiegu badanych zdarzeń, zasada bezpośredniości odgrywa obok zasady swobodnej oceny dowodów rolę trudną do przecenienia. To właśnie Sąd I instancji dowody z wyjaśnień oskarżonego, a także zeznań świadków przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżonego wyjaśnienia i zeznania świadków, kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanym, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. Warto dodać, że to właśnie ten bezpośredni kontakt z oskarżonym i świadkami stwarzał Sądowi I instancji właściwe warunki dla oceny wiarygodności składanych przez nich relacji. „Sąd odwoławczy” – jak trafnie podkreśla Sąd Najwyższy w tezie wyroku z dnia 19 lutego 2003 roku (V KK 119/02, LEX nr 76996) – „może odmiennie niż Sąd I instancji ocenić materiał dowodowy. Uwzględniając jednak obowiązywanie w polskim procesie karnym zasady bezpośredniości w kontakcie sądu z dowodami, która sprzyjać ma właśnie dokonywaniu poprawnych ocen w tym zakresie oraz to, że w postępowaniu odwoławczym dowodów – co do zasady – nie przeprowadza się, przyjąć należy, iż sąd odwoławczy może owej odmiennej oceny dokonać jedynie wtedy, gdy w sposób oczywisty ocena dokonana przez Sąd I instancji ma charakter dowolny. Może zatem to uczynić tylko, gdy nie jest ona oparta na całokształcie materiału dowodowego lub narusza zasady prawidłowego rozumowania albo wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego (...)”.

Chybiony był zarzut obrazy art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. Nieprawomocne skazanie wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze dotyczy zupełnie innego czynu, niż ten przypisany zaskarżonym wyrokiem. Oba czyny, o których mowa w zarzucie apelującego popełnione zostały w innych okresach, co sprzeciwia się przyjęciu ich tożsamości, nawet przy założeniu, że oskarżony działał w realizacji z góry powziętego zamiaru. Lakoniczność uzasadnienia środka odwoławczego w tej materii zwalnia od dalszego odnoszenia się do podnoszonego przez obrońcę uchybienia.

Ani kary jednostkowe, ani kara łączna nie rażą surowością, oscylują przecież w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i uwzględniają prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy okoliczności mające wpływ na ich wymiar. Tak jak w przypadku współoskarżonego Ł. Z., również tutaj należy zaakcentować rozległą działalność przestępczą oskarżonego i jego uprzednią karalność.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w treści art. 624 i 636 kpk.